

TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2005. gada 25. maijā *

Lieta T-443/03

Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, SA (Retecal),
Boesiljo [*Boecillo*] (Spānija),

Euskaltel, SA, Samudio-Biskaja [*Zamudio-Vizcaya*] (Spānija),

Telecable de Asturias, SA, Oviedo [*Oviedo*] (Spānija),

R Cable y Telecomunicaciones Galicia, SA, Lakorunja [*La Corogne*] (Spānija),

Tenaria, SA, Kordovilla [*Cordovilla*] (Spānija),

ko pārstāv H. Himeness Laiglesija [*J. Jiménez Laiglesia*], advokāts,

prasītājas,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Kastiljo de la Tore [*F. Castillo de la Torre*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv L. Fragasa Gadeja [*L. Fraguas Gadea*], pārstāve,

un

Sogecable, SA, Trekantosa [*Tres Cantos*], Madride (Spānija), ko pārstāv S. Martiness Lage [*S. Martínez Lage*] un H. Brokelmans [*H. Brokelmann*], advokāti,

un

Telefónica, SA, Madride, ko sākotnēji pārstāvēja M. Merola [*M. Merola*] un S. Moreno Sančess [*S. Moreno Sánchez*], pēc tam M. Merola [*M. Merola*], advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par lūgumu atcelt Komisijas 2003. gada 21. oktobra lēmumu neveikt turpmākas darbības sakarā ar prasītāju sūdzību par Padomes 1989. gada 21. decembra regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 9. panta 8. punkta šķietamo pārkāpumu, ko ir izdarījušas Spānijas iestādes (labotā versija OV 1990, L 257, 13. lpp.), sakarā ar *Vía Digital* un *Sogecable* koncentrāciju (lieta COMP/M.2845 — *Sogecable/Canal Satélite Digital/Vía Digital*).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Padomes 1989. gada 21. decembra regula (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV L 395, 1. lpp.), labota (OV 1990, L 257, 13. lpp.) un grozīta ar Padomes 1997. gada 30. jūnija regulu (EK) Nr. 1310/97 (OV L 180, 1. lpp.)

(turpmāk tekstā — “Regula Nr. 4064/89”), kas paredz Komisijas kontroles sistēmu uzņēmumu koncentrācijām, kam ir “Kopienas mērogs” (1. panta 2. un 3. punkts).

- 2 Regulas Nr. 4064/89 9. pants atļauj Komisijai nodot dalībvalstij uzņēmumu koncentrācijas pārbaudi. Proti, šis noteikums paredz:

“1. Ar lēmumu, par kuru nekavējoties paziņo attiecīgajiem uzņēmumiem un pārējo dalībvalstu kompetentām iestādēm, Komisija drīkst nodot paziņotās koncentrācijas lietu izskatīšanai attiecīgajā situācijā ieinteresētās dalībvalsts kompetentām iestādēm.

2. Trīs nedēļu laikā pēc paziņojuma kopijas saņemšanas dalībvalsts var informēt Komisiju, kas savukārt informē attiecīgos uzņēmumus, ka:

- a) koncentrācija draud radīt vai pastiprināt dominējošo stāvokli, kā rezultātā tiks būtiski traucēta efektīva konkurence šīs dalībvalsts tirgū, kas atbilst visām noteikta tirgus pazīmēm,

vai

- b) koncentrācija ietekmē konkurenci šīs dalībvalsts tirgū, kas atbilst visām noteikta tirgus pazīmēm un kas neveido būtisku kopējā tirgus daļu.

3. Ja Komisija uzskata, ka, ņemot vērā attiecīgo ražojumu vai pakalpojumu tirgu un ģeogrāfisko tirgu 7. punkta izpratnē, šāds noteikts tirgus un šādi draudi pastāv:

- a) tā pati risina šo lietu, lai saglabātu vai atjaunotu efektīvu konkurenci attiecīgajā tirgū, vai,
- b) tā nodod visu vai daļu lietas attiecīgās dalībvalsts kompetentām iestādēm ar nolūku piemērot šīs valsts konkurences tiesības.

Ja tomēr Komisija uzskata, ka šāds noteikts tirgus vai draudi nepastāv, tā pieņem lēmumu šajā sakarā, ko adresē attiecīgajai dalībvalstij.

Ja dalībvalsts informē Komisiju, ka koncentrācija skar noteiktu tirgu tās teritorijā, kas nav būtiska kopējā tirgus daļa, Komisija, ja tā uzskata, ka šis noteiktais tirgus tiek skarts, nodod attiecībā uz to visu vai daļu lietas.

[..]

6. Jebkuru ziņojumu vai attiecīgās dalībvalsts kompetento iestāžu publiskus paziņojumus par koncentrācijas pārbaudes rezultātiem publicē ne vēlāk kā četrus mēnešus pēc nodošanas Komisijas izskatīšanai.

[..]

8. Piemērojot šā panta noteikumus, attiecīgā dalībvalsts drīkst veikt tikai tos pasākumus, kas noteikti nepieciešami, lai saglabātu vai atjaunotu efektīvu konkurenci attiecīgajā tirgū.”

Prāvas priekšvēsture

- 3 2002. gada 3. jūlijā Komisija atbilstoši Regulai Nr. 4064/89 saņēma paziņojumu par koncentrāciju, kas ir izveidojusies *Distribuidora de Televisión Digital, SA* (turpmāk tekstā — “*Vía Digital*”) pievienojoties *Sogecable, SA* saskaņā ar 2002. gada 8. maija vienošanos starp *Sogecable* un sabiedrību *Grupo Admira Media, SA*, kuru kontrolē *Telefónica, SA*.

- 4 2002. gada 14. augustā Komisija pieņēma lēmumu par koncentrācijas lietas nodošanu Spānijas iestādēm, kura 2002. gada 29. novembrī atļāva šo pievienošanos, ar nosacījumu, ka tā tiek īstenota saskaņā ar noteiktiem nosacījumiem.

- 5 Prasītājas cēla prasību par lēmumu par nodošanu, kas tika noraidīta ar Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā T-346/02 un T-347/02 *Cableuropa* u.c./Komisija, *Recueil*, II-4251. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Cableuropa*”.

- 6 2003. gada 29. janvārī *Sogecable* un *Telefónica* noslēdza jaunu vienošanos par *Vía Digital* pievienošanos *Sogecable*, par kuru prasītājas iesniedza sūdzību, apgalvojot, ka tā ir jauna pievienošanās, par kuru būtu bijis jāpaziņo. Komisija ar 2003. gada 14. marta lēmumu noraidīja to sūdzību.

- 7 Prasītājas tad cēla otru prasību (lieta T-180/03) par šo pēdējo minēto lēmumu. Pēc tam prasītājas atteicās no savas prasības, kura ar Pirmās instances tiesas 2003. gada 4. decembra rīkojumu lietā T-180/03 *Auna Operadores de Telecomunicaciones* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, tika izslēgta no reģistra.

- 8 Ar 2003. gada 22. aprīļa vēstuli prasītājas Komisijai iesniedza jaunu sūdzību. Tās aicināja Komisiju nekavējoties pieprasīt no Spānijas iestādēm vienošanos par koncentrāciju īstenošanu detalizētu plānu kopiju, uzdot Spānijas iestādēm atbilstoši EKL 10. pantam un Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punktam nekavējoties mainīt nosacījumus, kurus šīs Spānijas iestādes bija noteikušas šo vienošanos īstenošanai, lai nodrošinātu efektīvu konkurenci attiecīgajos Spānijas tirgos, un gadījumā, ja tās atteiktos, celt prasību pret Spānijas Karalisti saskaņā ar EKL 226. pantu.

- 9 Ar 2003. gada 8. maija standartveida vēstuli Komisija prasītājam darīja zināmu, ka tā prasītāju sūdzību ir reģistrējusi ar numuru 2003/4504 SG (2003) A/4540. Šī vēstule ietvēra pielikumu, kurā bija aprakstīts process tiesvedībai pret dalībvalsti saistībā ar valsts pienākumu neizpildi.
- 10 2003. gada 11. jūlijā prasītājas nosūtīja Komisijai jaunu vēstuli, uzsverot, ka to sūdzību nedrīkstēja interpretēt tādējādi, ka tā vērstā tikai un vienīgi pret Spānijas Karalisti saistībā ar pienākumu neizpildi, kas tai uzlikti ar Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punktu. Prasītājas piebilda, ka ar to sūdzību Komisija tika lūgta rīkoties saskaņā ar šo pēdējo minēto pantu. Tāpat prasītājas Komisijai vēlreiz uzsvēra tās pienākumu izskatīt to sūdzību rūpīgi un objektīvi un vajadzības gadījumā pamatot savu lēmumu neveikt turpmākas darbības.
- 11 Ar 2003. gada 14. jūlija vēstuli Komisija atbildēja uz trīs lūgumiem, kas bija ietverti prasītāju 2003. gada 22. aprīļa sūdzībā. Attiecībā uz pirmo lūgumu tā informēja prasītājas, ka vienošanos par koncentrāciju īstenošanu detalizēta plāna kopija patiešām Spānijas iestādēm ir tikusi pieprasīta. Attiecībā uz otro lūgumu Komisija apgalvoja, ka ne EKL 10. pants, ne Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkts tai neuzliek pienākumu pieprasīt dalībvalstij nekavējoties mainīt tās valdības rīcību. Tā uzsvēra, ka lēmums, kas atļāva *Sogecable* un *Vía Digital* koncentrāciju, tika pieņemts četrus mēnešus pirms lēmuma par *Newscorp/Telepiù* (COMP/M.2876) un ka Spānijas iestādēm tādējādi būtu bijis grūti noteikt tos pašus nosacījumus, kuriem piekrita Komisija šajā iepriekšējā gadījumā. Tāpat Komisija atgādināja, ka šie divi lēmumi bija tādu novērtējumu rezultāts, kuri bija specifiski attiecībā uz katru no tirgiem. Visbeidzot, attiecībā uz trešo prasītāju lūgumu Komisija uzsvēra, ka tai nebija pienākuma ierosināt tiesvedību saskaņā ar EKL 226. pantu, bet tā šajā sakarā varēja izmantot savu diskrecionāro varu. Savas vēstules noslēgumā Komisija norādīja, ka tā nav iecerējusi veikt turpmākas darbības, un deva prasītājam mēnesi laika apsvērumu formulēšanai.

- 12 Prasītājas uz šo aicinājumu atbildēja ar 2003. gada 25. jūlija vēstuli, punktu pa punktam izanalizējot Komisijas izvirzītos jautājumus. Tās īpaši izskaidroja Spānijas valdības izvirzīto nosacījumu sekas un iemeslus, kāpēc tie nevarētu nodrošināt efektīvu konkurenci attiecīgajos tirgos. Prasītājas atgādināja Komisijai tās pienākumu izskatīt prasītāju sūdzību rūpīgi un objektīvi un it īpaši pienākumu sniegt pamatojumu savam lēmumam neveikt izmeklēšanu par iespējamo Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkta pārkāpuma pastāvēšanu. Visbeidzot, prasītājas aicināja Komisiju rīkoties divu mēnešu laikā.
- 13 Ar 2003. gada 21. oktobra vēstuli Komisija prasītājām paziņoja par savu lēmumu neveikt turpmākas darbības saistībā ar prasītāju sūdzību. Komisija uzsvēra, ka tai nebija pienākuma uzsākt tiesvedību saskaņā ar EKL 226. pantu, bet šajā sakarā bija tiesības izmantot diskrecionāro varu, kas izslēdza tiesības privātpersonām celt prasību par Komisijas atteikšanos rīkoties. Tā piebilda, ka prasītājām vispiemērotākais risinājums būtu izmantot valsts tiesību aizsardzības līdzekļus.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 31. decembrī, prasītājas cēla šo prasību.
- 15 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu un pamatotu;

— atcelt Komisijas 2003. gada 21. oktobra lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 16 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2004. gada 15. martā, Komisija atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam iesniedza iebildi par nepieņemamību. Tās prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 17 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 1. aprīlī, Spānijas Karaliste un *Sogecable* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas izvirzīto prasījumu atbalstam. Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs attiecīgi ar 2004. gada 15. jūnija un 2004. gada 9. jūlija rīkojumiem apmierināja to lūgumu. Gan Spānijas Karaliste, gan *Sogecable* savus iestāšanās rakstus iesniedza 2004. gada 4. oktobrī.

- 18 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. aprīlī, *Telefónica* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas izvirzīto prasījumu atbalstam. Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs ar 2004. gada 27. jūlija rīkojumu apmierināja tās lūgumu. *Telefónica* savu iestāšanās rakstu iesniedza 2004. gada 15. novembrī.

Par pieņemamību

- 19 Atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja lietas dalībnieks to lūdz, Pirmās instances tiesa pieņem lēmumu par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Izskatāmajā lietā Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiāli sniedz visu nepieciešamo informāciju, lai izlemtu lietu, neuzsākot mutvārdu procesu.

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

- 20 Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, uzsver, ka Pirmās instances tiesa savā 2003. gada 3. aprīļa spriedumā lietā T-119/02 *Royal Philips Electronics/ Komisija, Recueil*, II-1433. lpp., un spriedumā lietā *Cableuropa* jau ir apskatījusi apstākļus, kas veido šīs tiesvedības priekšmetu. No tā izriet, ka vienīgais tiesību aizsardzības līdzeklis, ko Komisija varētu izmantot pret dalībvalsti, kas ir pārkāpusi Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punktu, būtu prasības saistībā ar pienākumu neizpildi iesniegšana. Prasītājam savukārt būtu iespēja iesniegt prasību valsts tiesās, ko tās, starp citu, jau varēja izmantot.
- 21 Saskaņā ar Komisijas, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, viedokli no pastāvīgās judikatūras izriet, ka privātpersonas nevar apstrīdēt Komisijas atteikšanos uzsākt tiesvedību pret dalībvalsti saistībā ar pienākumu neizpildi. Komisijai patiešām šajā sakarā ir tiesības izmantot diskrecionāro varu.

- 22 Komisija apgalvo, ka prasītāju apgalvojums, saskaņā ar kuru tai ir vispārējs pienākums rūpīgi izskatīt sūdzības, nemaz neņem vērā šo judikatūru. Komisija, kuru atbalsta *Telefónica* un *Sogecable*, piebilst, ka lietas dalībnieku procesuālais stāvoklis, nododot sūdzību izskatīšanai Komisijai, pilnīgi atšķiras no procesa, kāds paredzēts EKL 226. pantā un Padomes 1962. gada 6. februāra regulā Nr. 17, kas ir pirmā regula, ar ko īsteno Eiropas Kopienas dibināšanas līguma [81.] un [82.] pantu (OV 1962, 13, 204. lpp.).
- 23 Komisija apgalvo, ka prasītāju norādītā atšķirība starp tās šķietamo atteikšanos pārbaudīt — vai Spānijas valdība ir pārkāpusi Regulu Nr. 4064/89 — un atteikšanos uzsākt tiesvedību pret Spānijas Karalisti par pārkāpumu juridiski nepastāv un ir pretrunā ar jebkādu loģiku. Juridiski nevar pastāvēt divi dažādi, bet vienlīdz pareizi lēmumi, no kuriem viens ir atteikšanās pārbaudīt un otrs — atteikšanās uzsākt tiesvedību pēc izmeklēšanas pabeigšanas. Abos gadījumos vienīgais iespējamais lēmums būtu neveikt nekādas turpmākas darbības sakarā ar sūdzību.
- 24 Prasītājas uzsver, ka Komisijas norādītais izņēmums par nepieņemamību balstās uz prasības pieteikuma “deformēšanu pašas mērķiem” un Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkta savdabīgu interpretāciju.
- 25 Saskaņā ar prasītāju viedokli Komisija ne vien neizskatīja to sūdzību rūpīgi un objektīvi, bet arī rīkojās pilnīgi pretēji Kopienas interesēm, ļaujot nodošanas mehānismam, kas paredzēts Regulas Nr. 4064/89 9. pantā, tiešā veidā izraisīt valsts tirgu sadalīšanu, neraugoties uz tās pienākumu, kas paredzēts šajā regulā, nodrošināt konkurences noteikumu konsekventu piemērošanu.

- 26 Prasītājas apgalvo, ka Komisija pamato savu nepieņemamības izņēmumu ar Pirmās instances tiesas *obiter dictum* spriedumā lietā *Cableuropa*. Taču saskaņā ar prasītāju viedokli šis spriedums neattiecas uz Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkta piemērošanu un Komisija nevar no tā secināt, ka Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka vienīgais tiesību aizsardzības līdzeklis, ko Komisija var izmantot pret dalībvalsti, kas ir pārkāpusi Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punktu, ir prasības saistībā ar pienākumu neizpildi iesniegšana. Komisija tādējādi, balstoties uz savu izņēmumu par nepieņemamību, nevar apgalvot, ka prasītāju pieteikums apstrīd izlemtu lietu.
- 27 Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka prasītāju celtā prasība *Tribunal Supremo* [Augstākajā tiesā] ļautu efektīvi aizsargāt to tiesības, prasītājas, pirmkārt, atsauca uz judikatūru, no kuras izriet, ka prasības pieņemamības nosacījumus saskaņā ar EKL 230. pantu nekādā veidā neietekmē valsts tiesību aizsardzības līdzekļu pastāvēšana vai nepastāvēšana. Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka nav pārliecības par to, ka prasītājas var atsaukties uz Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkta pārkāpumu valsts tiesvedības ietvaros. Valsts tiesvedība aprobežotos ar administratīva akta, kas apstiprina koncentrāciju, atzišanu par likumīgu vai nelikumīgu kopumā, atsevišķi neizvērtējot un neatceļot nosacījumus, kurus noteikušas Spānijas iestādes.
- 28 Attiecībā uz Komisijas pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkta pārkāpumu, ko ir izdarījušas Spānijas iestādes, prasītājas apgalvo, ka, ja ir tiesa, ka pēc lietas nodošanas dalībvalstij attiecībā uz to ir ekskluzīva kompetence, tas nozīmē, ka tā piemēro savas valsts tiesības, bet nevis ka tā ir atbrīvota no pienākuma ievērot Kopienas tiesības. Saskaņā ar prasītāju viedokli tieši Komisijai ir jākontrolē šis pienākums atbilstoši minētajai regulai.

- 29 Prasītājas uzskata, ka to prasības atzišana par nepieņemamu liegtu prasītājam to tiesības uz tiesisko aizsardzību un tiesības uz to sūdzības par konkurences noteikumu pārkāpšanu rūpīgu un objektīvu izskatīšanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 30 Vispirms jāatzīmē, ka lietas dalībnieki nav vienisprātis par prasības priekšmetu. Komisija atsaucas uz EKL 226. pantu, kamēr prasītājas balstās uz Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punktu, konkurences noteikumu piemērošanu, kā arī pienākumu izskatīt sūdzības rūpīgi un objektīvi.
- 31 Prasītājas savā prasībā galvenokārt uzsver Komisijas atteikšanos pārbaudīt, kā Spānijas iestādes pilda savus pienākumus. Tās saistībā ar šo atsaucas uz pienākumu rūpīgi un objektīvi pārbaudīt sūdzības sakarā ar konkurenci, vienlaikus tādējādi pamatojot prasītāju prasības pieņemamību, tiktāl, ciktāl tas attiecas uz Komisijas pienākumu neizpildi.
- 32 Prasītāju argumenti šajā sakarā galvenokārt balstās uz Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedumu lietā T-54/99 *max.mobil/Komisija, Recueil*, II-313. lpp. Šajā spriedumā Pirmās instances tiesa atzina prasību par pieņemamu, saistot pienākumu veikt pārbaudi rūpīgi un objektīvi ar EKL 86. pantu, kas ir nostiprināts, pirmkārt, ar judikatūru attiecībā uz EKL 81. un 82. pantu, un, otrkārt,

EKL 87. un 88. panta ietvaros. Tomēr Eiropas Kopienu Tiesa savā 2005. gada 22. februāra spriedumā lietā C-141/02 P Komisija/*max.mobil*, *Recueil*, I-1283. lpp., kas tika iesniegta apelācijas kārtībā, atcēla Pirmās instances tiesas spriedumu un noraidīja *max.mobil* sūdzību par Komisijas pieņemto lēmumu.

- 33 No iepriekš minētā izriet, ka judikatūra, uz kuru atsaucas prasītājas, uz šo lietu nav attiecināma.
- 34 Turklāt šī lieta attiecas uz koncentrāciju un ir izskatāma pēc tās nodošanas izskatīšanai valsts iestādēs.
- 35 Prasītājas jau ir cēlušas prasību par šo lēmumu par nodošanu, kuru Pirmās instances tiesa noraidīja ar spriedumu lietā *Cableuropa*. Par šo spriedumu apelācija netika iesniegta. Līdz ar to koncentrācijas nodošanu izskatīšanai valsts iestādēs vairs nevar apstrīdēt.
- 36 Savā vērtējumā par iepriekš minētās prasības pieņemamību Pirmās instances tiesa sava sprieduma 56.–59. punktā nolēma:

“56 Šajā lietā, nododot apskatāmās koncentrācijas pārbaudi Spānijas konkurences iestādēm, Komisija ir izbeigusi Regulas Nr. 4064/89 piemērošanas procedūru, kura tika uzsākta, pamatojoties uz paziņojumu par *Via Digital* pievienošanu *Sogecable*. Saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 9. panta 3. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādēs, kad tām ir nodota lieta, piemēro valsts konkurences tiesības.

57 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums, kas ir šīs prasības priekšmets, paredz šīs koncentrācijas izvērtēšanu nodot pilnīgā Spānijas kompetences iestāžu kontrolē, lai to izlemtu saskaņā ar valsts konkurences tiesībām.

58 Ir jāatzīst, ka apstrīdētais lēmums ietekmē prasītāju tiesisko stāvokli [..]

59 Nosakot saskaņā ar valsts konkurences tiesībām kritērijus apskatāmās koncentrācijas likumības izvērtēšanai, procedūru un iespējamās piemērojamās sankcijas, apstrīdētais lēmums maina prasītāju tiesisko stāvokli, liedzot tām iespēju, ka Komisija izvērtē koncentrācijas likumību atbilstoši Regulai Nr. 4064/89 [..]”

37 Atzīstot prasītāju prasību par nepieņemamu, Pirmās instances tiesa atsaucās uz to, ka apskatāmās koncentrācijas izvērtēšana tika nodota valsts iestādēm, tām piemērojot to valsts tiesības, tādējādi liedzot Komisijai iespēju pārbaudīt koncentrācijas likumību atbilstoši Regulai Nr. 4064/89.

38 Turklāt no sprieduma lietā *Cableuropa* 198. punkta skaidri izriet, ka pēc lēmuma pieņemšanas par koncentrācijas nodošanu valsts iestādēm, Komisija pret tām vairs nevar celt prasību saistībā ar pienākumu neizpildi. Privātpersonām, lai pēc koncentrācijas lietas nodošanas apstrīdētu kādu valsts iestādes pieņemto lēmumu, ir jāvēršas valsts tiesās.

- 39 Ir jāuzsver, ka prasītājas tiesām apstrīdēja Spānijas iestāžu lēmumu Spānijas tiesās. Tādējādi tās nevar apgalvot, ka tām ir liegta tiesiskā aizsardzība.
- 40 Pēc lēmuma pieņemšanas par koncentrācijas lietas nodošanu valsts iestādēm šim iestādēm ir pienākums piemērot to valsts tiesības atbilstoši Kopienas tiesībām. Prasītājas pamatoti apgalvo, ka pēc lietas nodošanas dalībvalstij ir ekskluzīva kompetence un līdz ar to ir jāpiemēro tās valsts tiesības, bet tās nav atbrīvotas no pienākuma ņemt vērā Kopienas konkurences tiesības. Tāpat prasītājas pamatoti norāda, ka Komisijai ir pienākums kontrolēt, kā valsts iestādes pilda šo pienākumu.
- 41 Tomēr saskaņā ar Līgumos paredzēto kārtību, ja valsts iestādes nepilda savus pienākumus, EKL 226. pants paredz, ka Komisija var vērsties Eiropas Kopienas Tiesā. Taču tas nav Komisijas pienākums.
- 42 Ir jāatzīmē, ka Regula Nr. 4064/89 neparedz īpašu kārtību attiecībā uz kompetences sadali pēc lēmuma pieņemšanas par lietas nodošanu, kas atkāptos no Līgumos paredzētās kārtības. Protams, kā apliecina prasītājas, Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punkts tieši neizslēdz Komisijas kompetenci kontrolēt, kā dalībvalstis pilda Kopienas konkurences noteikumos paredzētos pienākumus. Lai gan, ja šis pants attiecīgai dalībvalstij uzliek pienākumu, tad ne Līgumi, ne no tiem izrietošās tiesības neparedz īpašu kontroles kārtību, kas jāiesteno Komisijai.

- 43 Tādējādi Komisija iepriekš minēto pienākuma izpildi attiecībā uz darbību, kas ietilpst attiecīgās dalībvalsts kompetencē, var kontrolēt vienīgi Līgumos paredzētajā kārtībā. Attiecībā uz koncentrāciju, kuru pēc nodošanas dalībvalsts iestādēm Komisija vairs nevar pārbaudīt, tā var rīkoties tikai saskaņā ar EKL 226. pantu, vajadzības gadījumā pret šo dalībvalsti ceļot prasību saistībā ar pienākumu neizpildi.
- 44 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka (Tiesas 1989. gada 14. februāra spriedums lietā 247/87 *Star Fruit*/Komisija, *Recueil*, 291. lpp.; 1990. gada 17. maija spriedums lietā C-87/89 *Sonito* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1981. lpp., 6.–9. punkts, un 1997. gada 20. februāra spriedums lietā C-107/95 P *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija, *Recueil*, I-947. lpp., 19. punkts; Pirmās instances tiesas 1994. gada 29. novembra rīkojums apvienotajās lietās T-479/93 un T-559/93 *Bernardi*/Komisija, *Recueil*, II-1115. lpp., 27. un 28. punkts; 1995. gada 23. janvāra rīkojums lietā T-84/94 *Bilanzbuchhalter*/Komisija, *Recueil*, II-101. lpp., 23.–26. punkts, un Pirmās instances tiesas 1996. gada 9. janvāra spriedums lietā T-575/93 *Koelman*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 71. un 72. punkts) privātpersonas nevar apstrīdēt Komisijas atteikšanos uzsākt tiesvedību pret dalībvalsti saistībā ar pienākumu neizpildi. Komisijai nav pienākuma uzsākt tiesvedību par pienākumu neizpildi, bet ir diskrecionārā vara izvērtēt, vai tas ir nepieciešams, tādējādi izslēdzot privātpersonu tiesības pieprasīt, lai Komisija ieņem konkrētu nostāju, un celt prasību par Komisijas atteikšanos šādi rīkoties.
- 45 Šajā sakarā ir jāpiebilst, ka prasītāju sūdzības mērķis bija panākt, lai Komisija izdod rīkojumu Spānijas iestādēm grozīt noteiktus nosacījumus un vajadzības gadījumā ceļ prasību par pienākumu neizpildi. Ir jāatgādina, ka prasītājas Komisijai prasīja, pirmkārt, nekavējoties pieprasīt no Spānijas konkurences iestādēm detalizēta plāna kopiju nosacījumu, kurus Spānijas valdība pieņēma ar 2002. gada 29. novembra lēmumu, istenošanai, otrkārt, uzdot Spānijas iestādēm nekavējoties mainīt lietā *COMP/M.2845* pieņemtos nosacījumus un, treškārt, gadījumā, ja Spānijas iestādes atteiktos tā rīkoties, uzsākt tiesvedību pret Spānijas Karalisti saskaņā ar EKL 226. pantu, lai nodrošinātu ar Regulas Nr. 4064/89 9. panta 8. punktu šai dalībvalstij paredzēto pienākumu izpildi.

- 46 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Komisija pamatoti ar apstrīdēto lēmumu nolēma neveikt turpmākas darbības saistībā ar prasītāju sūdzību, pamatojot ar to, ka tai nav pienākuma uzsākt tiesvedību saskaņā ar EKL 226. pantu, bet tā šajā sakarā varēja izmantot savu diskrecionāro varu.
- 47 Līdz ar to Komisijas prasījums ir atzīstams par pamatotu, atzīstot prasību par nepieņemamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 48 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies Komisijai, saskaņā ar pēdējās prasījumiem. *Sogecable* un *Telefónica* ir prasījušas, lai prasītājam piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas tām radušies saistībā ar iestāšanos lietā, turklāt prasītājam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies katrai no personām, kas iestājušās lietā.
- 49 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) prasītājas sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijai, *Telefónica, SA* un *Sogecable, SA* radušos tiesāšanās izdevumus;
- 3) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Luksemburgā, 2005. gada 25. maijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

M. Vilaras